

Pep Agut

Terrassa, Espanya 1961

Sense títol (Habitacle)

Sin título (Habitáculo)

Untitled (Living Space)

1991

Tela de cotó, fusta i conglomerat

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA. Dipòsit particular, Barcelona

Incorporació 2001

El concepte de fragment i modularitat recorre l'obra de Pep Agut, així com l'ús d'elements de treball propis de la pintura i de l'art en general, com el cavallet, el llenç o la vitrina expositiva. En aquesta obra, l'artista utilitza teles de pintor per construir volumetries o peces arquitectòniques. Alliberat de la càrrega iconogràfica del llenç, aquest es converteix en retícula i en material constructiu. Agut construeix una habitació a escala real, un àmbit que funciona com un espai negatiu que remet a la mateixa idea d'habitabilitat. És així com l'espai de la representació esdevé un lloc habitable encara per definir, en un àmbit que requereix la presència humana per activar-se.

El concepto de fragmento y modularidad recorre la obra de Pep Agut, así como el uso de elementos de trabajo propios de la pintura y del arte en general, como el caballete, el lienzo o la vitrina expositiva. En esta obra, el artista utiliza telas de pintor para construir volumetrías o piezas arquitectónicas. Liberado de la carga iconográfica que ostenta el lienzo, este se convierte en retícula y en material constructivo. Agut construye una habitación a escala real, un ámbito que funciona como un espacio negativo que remite a la propia idea de habitabilidad. Es así como el espacio de la representación se convierte en lugar habitable aún por definir, en un ámbito que requiere la presencia humana para su activación.

The idea of the fragment and modularity are constants in Pep Agut's work, as are elements from the activity of painting and art generally – easels, canvases, exhibition cases and so on. In this piece, the artist uses painter's canvases to construct volumes or architectural objects. Freed from the iconographic load that it usually carries, the canvas becomes a grid, construction material. Agut builds a room at full scale, a dwelling that operates as a negative space to explore the very notion of habitability. In this way, the space of representation becomes an inhabitable place that has yet to be defined, an environment that requires human presence in order to be activated.

Jordi Colomer

Barcelona, Espanya 1962

El lloc i les coses

El lugar y las cosas

The Place and the Things

1996

Guix, fusta, metall i làmpada

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA

Incorporació 1996

El lloc i les coses es presenta com un assaig escenogràfic sobre els vicis i les virtuts del projecte arquitectònic racionalista i dels espais museístics. Jordi Colomer capgira l'ús habitual de les maquetes en arquitectura —objectes impol·luts que remetent a ciutats perfectes i models ideals— amb una antimaqueta que mostra la ciutat «usada». L'artista no pretén mostrar un model ideal, sinó reconstruir el desordre d'una ciutat ja existent. La maqueta ja no es presenta com a projecte, sinó com la representació d'allò que és real. La taula petita, col·locada sota la principal, mostra blocs irregulars i deteriorats com a metàfora d'un submón urbà.

El lloc i les coses se presenta como un ensayo escenográfico sobre los vicios y virtudes del proyecto arquitectónico racionalista y de los espacios museísticos. Jordi Colomer revierte el uso habitual de las maquetas en arquitectura —objetos impolutos que remiten a ciudades perfectas y modelos ideales— con una antimaqueta que muestra la ciudad «usada». El artista no pretende mostrar un modelo ideal, sino reconstruir el desorden de una ciudad ya existente. La maqueta ya no se presenta como proyecto, sino como la representación de lo real. La mesa pequeña, dispuesta bajo la principal, muestra bloques irregulares y deteriorados como metáfora de un submundo urbano.

El lloc i les coses is presented as a dramatised essay on the vices and virtues of the rationalist architectural project and museum spaces. In it, Jordi Colomer reverses the habitual use of models in architecture – as pure objects that suggest perfect cities, ideal templates – to create an anti-model that reveals the “used” city. Colomer does not seek to present an ideal model, but to reconstruct the disorder of an existing city. The model is not presented as a project, but as a representation of the real. On the small table, placed under the main one, are irregular, damaged blocks, a metaphor for an urban subworld.